

Pernille Frahm, til hr. Keld Albrechtsen og til hr. Kim Behnke, et helt overordnet svar – at det at frigøre et samfund for spekulationspres er et selvstændigt formål, der bør kunne forene os. At frigøre et samfund for spekulationspres skaber den nødvendige tryk i samfundet og skaber også den politiske ro, der skal til, når vi skal sikre udviklingen af vores velfærdssamfund, og det er egentlig – når alt kommer til alt – helt ind til benet det, der driver regeringen, og det, der driver mig selv: at frigøre samfundet for et spekulationspres.

Jeg synes, der sker noget fantastisk spændende i Europa og i resten af verden lige nu: I løbet af ganske, ganske få år får vi to valutazoner, der helt vil dominere den globale økonomiske dagsorden. Vi har i forvejen en dollarzone, som jo har sat dagsordenen gennem mange, mange år – faktisk siden verdenskrigen – og vi får skabt en eurozone, som vokser sig stærk i de kommende år; det er jeg faktisk ikke i tvivl om. Alene den landegruppe, euroen kommer til at omfatte, repræsenterer vel knap 300 millioner indbyggere i første runde og er en meget, meget betydelig og stærk økonomisk enhed med et stort økonomisk potentiale, et højt BNP pr. indbygger og en meget stærk konkurrencekraft.

Der vil ikke være tvivl i mit sind om, at en række lande uden for euroområdet i årene, der kommer, vil knytte sig til euroen med forskellige aftaler på eksakt samme måde, som en række lande har knyttet sig til dollarområdet, som vi har set det efter krigen. Det, der sker nu, får kolossal betydning for den globale økonomiske udvikling.

Jeg synes, vi har god grund til at sige allerede nu, at erfaringen har vist, at de 11 eurolande ikke har været udsat for samme spekulationspres hver for sig, som enkeltlande som f.eks. Danmark har. Der spekuleres ikke længere mod hvert enkelt af de 11 eurolande.

Må jeg sige til både SF, Enhedslisten, Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiet, at vi har jo set som noget helt normalt, når der har været finansielle kriser efter krigen, at lande som f.eks. Portugal med sin escudo er blevet udsat for et hårdt spekulationspres. Men hvis vi et øjeblik retter linsen mod den aktuelle finansielle krises pres på Europa, vil vi se, at det fløj forbi Portugal, og det gjorde det ikke, fordi Portugal – nu tager jeg Portugal som eksempel – har en massivt stærkere konkurrenceøkonomi end Danmark, tværtimod når vi skal gøre det objektivt op; jeg er ikke i tvivl om, at det skyldtes, at

Portugal rent valutarisk er placeret netop dér, hvor man har besluttet sig for at placere sig.

Der danner sig et forholdsvis stabilt område nu, nemlig det, jeg har kaldt den stabile ø, den stabile region i verden, som mange, mange lande vil indrette sig i forhold til. Jeg synes også, der tegner sig en euroregion, som vil få stor indflydelse på G7, som vil få stor indflydelse på Den Internationale Valutafond, og som dermed også vil få stor indflydelse på hele verdens økonomiske udvikling.

Så kommer jeg til, hvad jeg vil kalde det politisk visionære:

For mig tegner det til at blive den eneste region i verden, hvor landene går efter på én og samme tid at have en stærk valuta og at bygge på grundlæggende velfærdsprincipper for deres samfund. Vi ser faktisk ikke nogen andre steder i verden områder, hvor man har kombineret den fælles valuta med en kamp for grundlæggende velfærdsprincipper, og det er det, jeg synes er så spændende. Vi ser andre lande, andre regioner, meget store områder som f.eks. USA, der er en dollarregion, en fælles valutaregion, men det er sandelig også en anden samfundstype end den, vi kender herhjemme.

eurolandene, euro-11, har stor betydning som region ud fra en global betragtning, og de har enormt stor betydning, også for danmarks fremtid. mest spændende er som sagt nok selve kombinationen af en helt ny, stærk valutazone og et område, der bekender sig til velfærdsprincipper.

Der var et godt spørgsmål, som en af ordførerne – jeg tror, det var ordføreren for Kristeligt Folkeparti – var meget inde på i sit indlæg: Er der ikke nogle ulemper, der kan peges på? Hr. Ole M. Nielsen spurgte mig om det nogle gange. Jeg vil sige, at der er et par gode forløb, som bliver spændende at følge, og som måske kan føre os frem til nogle af de svar, hr. Ole M. Nielsen bad om.

Et af forholdene er, at nu skaber vi en stor, ny valutazone, som er speciel, også i den forstand, at der er meget stor forskel på landenes indbyrdes strukturer. Tag f.eks. Portugal i den ene ende af valutaområdet og Tyskland i den anden ende: to lande, som både i størrelse og også i infrastruktur er meget forskellige. Det gode spørgsmål er vel, hvilket krav det vil stille til de politiske beslutninger i f.eks. Portugal, Spanien og andre lande inden for euroområdet. Hvor hurtigt kan man forny sig, modernisere sig? Hvor hurtigt kan man løfte beskæftigelsesgra-